

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ЗМІСТ

ЧАСТИНА ПЕРША ПРИЇЗД

1. Казкарка на роздоріжжі	17
2. Безмовні дерева	26
3. Міс Пенні	32
4. Прислуга	40
5. Портрет леді	48
6. Силует в тумані	54
7. Ямки й кишеньки	59
8. Хазяїн дому	67
9. Кімната нагорі	74
10. Кроки	82
11. Нічні горщики	87
12. Канцелярське приладдя	93
13. Візит Фіга і Стаббса	98
14. Упіймай, якщо зможеш	108
15. Ще щось	116
16. Садок у лісі	123
17. Нічний чоловік	133
18. Грубе пробудження	138
19. Коріння	141
20. За дверима	147

ЧАСТИНА ДРУГА ПОТОНЯ

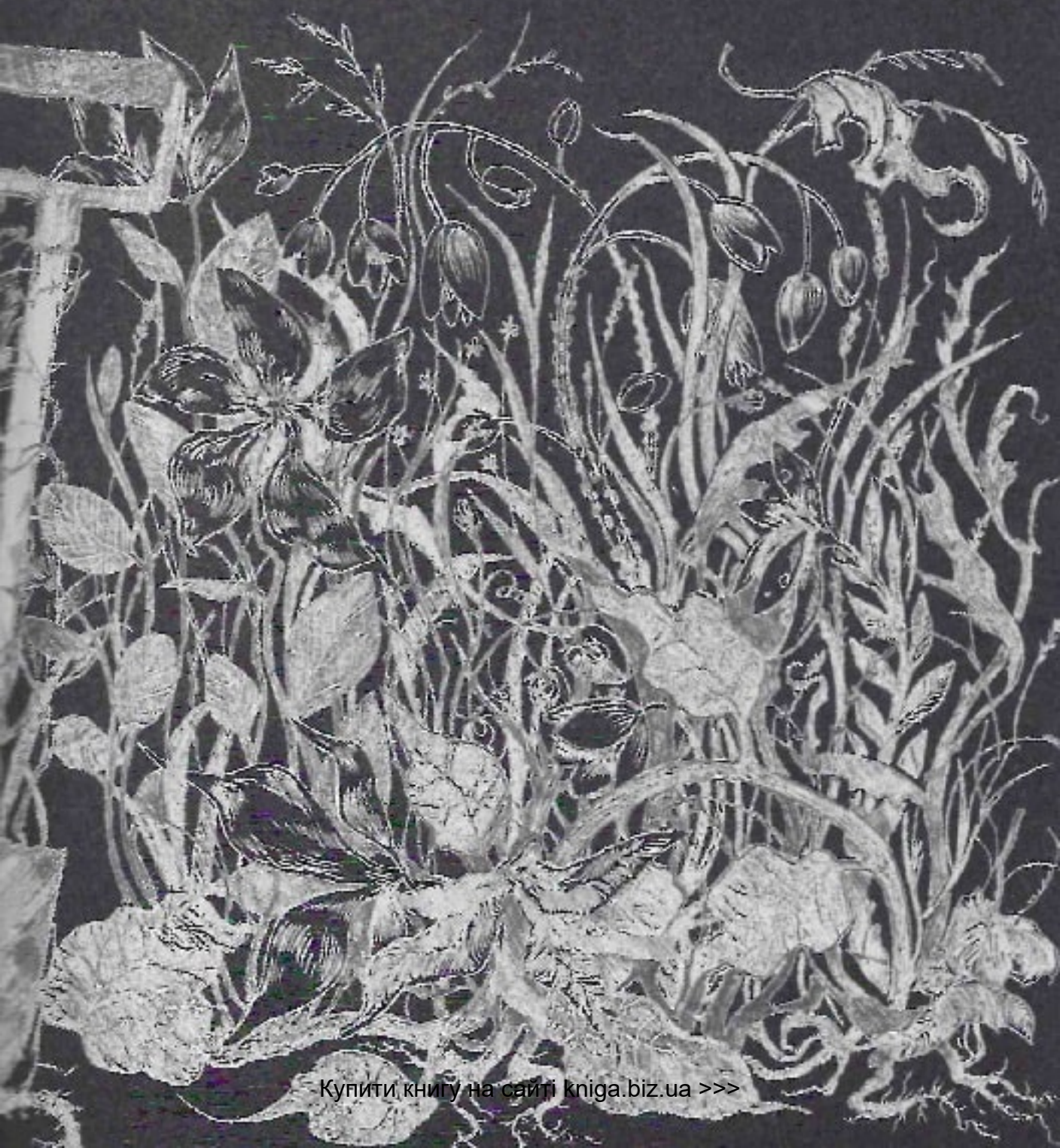
21. Спеціальна доставка.	161
22. Солодощі	167
23. Лікар Крауч	173
24. Холодні руки, гаряче серце.	179
25. Блідість	187
26. Конячі кізяки.	192
27. Іхор	196
28. Уві сні	203
29. На базар	207
30. Що можна купити за історію?	214
31. Легенда про Нічного садівника	221
32. Плід	232
33. Падіння	236
34. П'явки та ящірки.	241
35. Суперечка про духів	249
36. Пастки	256
37. Камера-обскура	262
38. Ножиці	269
39. Зламана гілка	272

ЧАСТИНА ТРЕТЯ ВІДІЗД

40. Остання історія	283
41. Самі в темряві	290
42. Повернення до кислих лісів	299
43. Доказ	306
44. Втеча	312
45. Незвані гості	317
46. Довіра	324
47. Відплата	327
48. Хованки	333
49. Гас	336
50. Місячне сльиво	339
51. Герой і прекрасна дама	341
52. Мужність	344
53. Пожарище	347
54. Попіл	351
55. Що було далі	356
56. Казкарка на роздоріжжі	362
Від автора	365

ЧАСТИНА ПЕРША

ПРЦІЗД

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

КАЗКАРКА НА РОЗДОРІЖЖІ

Календар показував початок березня, але запах у повітрі свідчив про кінець жовтня. Яскраве сонце світило над Селлар Голлов, плавлячи останні шматочки льоду з голих дерев. З ґрунту, неначе марево, піднімалася пара, несучи з собою пошепоти осіннього диму, що дрімав під морозною землею. Якщо прискалити око й вгледітися між дерев, то можна помігити звивисту стежку, що бігла від села й аж до лісу на півдні. Люди рідко подорожували в тому напрямку, але цього березневого ранку, який відчувався жовтневим, по дорозі скиргав віз, запряжений конем. Це був рибний віз із зламаним заднім колесом і без риби. Згори на лаві їхало двійко дітей, дівчина та хлопець, обидвоє страшенно руді. Дівчинку звали Моллі, а хлопчика, її брата, — Кін.

Їхали вони назустріч смерті.

Принаймні таке казали Моллі не менше десятка людей, поки вони їхали від ферми до ферми в пошуках Віндзорського маєтку. Всякий, з ким вони розмовляли, бурмотів щось зловісне про «кислі ліси», а потім відмовлявся розповідати більше.

— *Віндзори?* — сказав один довготелесий пастух, котрого Моллі зупинила на дорозі. — Та це те саме, що мені зараз повести свою отару просто до левого лігва. — Він зіперся на свій ціпок, окидаючи Моллі оком з голови до п'ят, як то інколи робили чоловіки.

— Як би там не було, — сказала Моллі своїм найввічливішим голосом, — нам туди треба. Віндзори очікували на наш візит ще минулого тижня.

— Значить можуть і знову почекати. — Чоловік зібрав у горлі мокротиння й сплюнув на землю. — Моя порада така: їдьте туди, звідкіля ви там приїхали. Ці ліси — недобре місце.

Він почовгав через дорогу й щез у деревах, а позаду тягнувся слід із бекання овець.

Моллі зітхнула. Це вже третій пастух за годину.

— Як ти думаєш, що воно означає, ці їхні кислі ліси? — запитав Кіп, коли стадо перейшло дорогу й вони знов рушили.

Моллі не знала, тому придумала відповідь.

— Ти не знаєш про кислий ліс? — сказала вона, вдаючи подив. — Таж це цілий ліс лимонних дерев і лимонних квітів, лимонного моху та лимонних бур'янів. Кажуть, що коли настає літо і зріють фрукти, від одного подиху того повітря в тебе все лице поморщиться. — Вона вигадувала такі небилиці для свого брата, щоб той знав, що вона не хвилюється.

Але насправді вона *хвилювалася*.

Вони з Кіпом чотири дні їхали майже безперервно під дощем і в холоді, їхній кінь ледь терпів їх, частково через те що Моллі не знала імені істоти (вона сказала братові, що це Галілео, але кінь, здавалося, з цим не погоджувався). Дівчина чомусь уявляла собі, що англійські дороги будуть широкими та рівними, але ці дороги були навіть гіршими, ніж удома. Бруд був чорним і жадібним, чіпався за все, що до нього торкалося, включно з їхнім заднім колесом, яке лише напередодні втратило три спиці. Той скромний харч, що берітсь в них у задній частині возу, давно був з'їдений, і тепер залишився лише прогірклий рибний запах.

— Тобі холодно? — спитала вона, помітивши, що брат тремтить у своєму пальтечку.

Він похитав головою — вона тепер бачила, що то була волога від поту.

— Мені жарко.

Серце Моллі стиснулося від жалю. Кіп хворів тижнями і не показував жодних ознак видужання. Йому потрібен був чистий одяг, а також ліжко, ванна та правильне харчування. Йому потрібен був дім.

Кіп здушено кашлянув у рукав.

— Може, всі ці люди мають рацію, — сказав він. — Може, нам краще вертатися до міста... чи додому.

Моллі не могла про таке думати. Вони з Кіпом були за цілий оксан від місця, яке називали домом. Вона поклала йому руку на тепле чоло.

— Почув би тебе зараз хтось, то подумав би, що мама й тато виростили пару трисогузів. Ми незабаром знайдемо це місце, неважливо, підкажуть нам, як туди дістатися чи ні. І там буде гаряча їжа, тепле ліжко й чесна робота.

Вони їхали далі аж до надвечора, дедалі більше гублячи шлях, коли натрапили на когось несподіваного. Спочатку почули її пісню — звучне гудіння, яке повзло за поворот, повільне та спокусливе. Коли вони наблизилися, музика стала гучнішою, і незабаром почувся голос. Це була стара карлиця, не набагато вища за Кіпа, вона сиділа посеред перехрестя і співала сама до себе. Жінка явно була якоюсь бродягою, бо несла на плечах величезне простирадло, обв'язане мотузом. Воно містило безліч різних предметів: капелюхи, ковдри та лампи — а також цікавіші речі, як-от: книги, клітки для птахів та громовідводи. Це нагадувало Моллі раковину равлика. Жінка схилилася над дивним інструментом майже завбільшки з її тіло. Він мав заводну ручку на одному кінці, і коли тітка крутнула нею, звідти полилися глибокі ноти, які скидалися Моллі на бджолиний спів.

Дівчина стишила хід і спостерігала за жінкою з безпечної відстані. Та співала про старого і дерево; її голос був напрочуд мелодійний. Моллі раніше бачила жебраків, які грали на таких інструментах на ринку вдома. Вони називали це «катеринка».

— Думаєш, вона відьма? — прошепотів Кіп до сестри. Моллі усміхнулася.

— Якщо це і відьма, то щось не дуже на таких схожа... ані бородавки на ній! Є тільки один спосіб дізнатися. — Вона цвюхнула віжками, й коник підібрався трохи ближче. — Вибачте, мем? — гукнула до жінки. — Мій брат ось хотів би знати, чи ви відьма.

Маленька жінка продовжувала грати, її пальці бігали по клавішах.

— Боюся, що моя відповідь розчарує, — сказала вона, не підводячи очей.

— Значить, ви *не* відьма? — гукнув Кіп, вочевидь, налаштований розібратися з цим питанням.

Жінка відклала інструмент і глянула на нього, звівши догори брови.

— Не все старе і потворне є злим. Я смію стверджувати, що через багато років твоя чарівна сестра буде на вигляд не кращою за мене... і саме *вона* лякатиме дітей, що проходять мимо!

Вона підкреслила сказане, вибухнувши підозріливо відьомським реготом. Жінка зіп'ялася на поги, що видавалося непростим з такою ношею, і зробила вправний реверанс.

— Зовуть мене Гестер Кеттл. Я казкарка в цих краях. Подорожую тут і там, міняю свої пісні на житло, харч та всяке різне. — Вона гойднула плечем, задзеленчавши вилками й дзвіночками, що звисали з її простирадла.

Моллі не знала про таке заняття як казкарство, але це здалося їй чудовою роботою. Розповідання історій було однією з речей, які вона робила найкраще. Дівчина розповідала казки, щоб викрасти брата з дитячого будинку. Вона розповідала історії, щоб роздобути коня. І навіть якби зіткнулася з будь-якими питаннями на повій роботі, то ще раз розповіла б історії. А втім, щось у цій жінці викликало в Моллі неспокій.

— То прошу, мем, — сказала Моллі, — що ж казкарка робить тут? Ще й пішки?

Жінка знизала плечима, висмоктуючи щось із зубів.

— Пішки, бо коня не маю. А чого тут опинилася? Нових історій у цих краях катма. Не кожного ранку через долину незнайомці ходять. А двоє дітей без батьків прямують на південь на краденому рибному возі? — вона клацнула язиком. — От тобі й історія.